

Η ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ» ΓΛΩΣΣΑΣ ΣΤΗ ΦΛΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ – ΤΩΡΑ Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ ΔΟΛΙΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ ΤΗΣ

Του Ευάγγελου Γριβάκου, Αντιστρατήγου ε.α.- Νομικού

Το Ειρηνοδικείο Φλώρινας με την υπ' αριθ. 27/ 28 Ιουλ. 2022 Απόφασή του που ανακοινώθηκε στο Δελτίο Δικαστικών Εκδόσεων της 7^{ης} Νοε. 2022, προέβη στην έγκριση και επικύρωση του Καταστατικού του Συλλόγου υπό την επωνυμία «Κέντρο Μακεδονικής Γλώσσας στην Ελλάδα» (ΚΜΓ), με (φαινόμενη) έδρα την Φλώρινα.

Κύριοι σκοποί του συλλόγου κατά το άρθρο 2 του Καταστατικού είναι η υποστήριξη: *Της Οργάνωσης της διδασκαλίας της επίσημης Μακεδονικής γλώσσας στους πολίτες της Ελλάδας, μέσω διαδικτυακής ιστοσελίδας - Της μελλοντικής εισαγωγής της μακεδονικής τυποποιημένης γλώσσας ως προαιρετικού μαθήματος σε δημόσια σχολεία (πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια) και πανεπιστήμια που βρίσκονται στις Περιφέρειες Δυτικής Μακεδονίας, Κεντρικής Μακεδονίας και Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης - Της μελλοντικής ίδρυσης παιδαγωγικών σχολείων/τμημάτων στα υπάρχοντα πανεπιστήμια της βόρειας Ελλάδας για την εκπαίδευση τοπικών εκπαιδευτικών της μακεδονικής γλώσσας, καθώς και αναλυτικό πρόγραμμα και το διδακτικό προσωπικό.*

Το πρώιμο ιστορικό της «Μακεδονικής» γλώσσας ανάγεται στο 1934, όταν η Κομμουνιστική Διεθνής που ασχολήθηκε με το «Μακεδονικό Ζήτημα»,

έλαβε Απόφαση για την διαμόρφωσή της. Τον Αύγουστο 1944, ο Τίτο μετονόμασε τα Σκόπια από «Βαρντάρσκα» σε «Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας» και καθιέρωσε ως ομιλούμενη γλώσσα την «Μακεδονική», με προφανή σκοπό την απευθείας παραπομπή της στην ελληνική γλώσσα της Ελληνικής Μακεδονίας, ώστε, εν καιρώ, το κρατικό μόρφωμα των Σκοπίων να «υποκλέψει» εθνική (μακεδονική) ταυτότητα, της οποίας ένα εκ των κυρίων χαρακτηριστικών είναι η γλώσσα.

Στην πραγματικότητα η «Μακεδονική» ως ιδιαίτερη γλώσσα ουδέποτε υπήρξε. Κατά τον καθηγητή της Γλωσσολογίας κ. Γ. Μπαμπινιώτη, πρόκειται για μια παλαιόθεν ομιλούμενη σλαβική / βουλγαροσερβική γλώσσα, η οποία, πράγματι, ανήκει στην ομάδα των νοτιοσλαβικών γλωσσών όπως αναγνωρίζει η Συμφωνία των Πρεσπών, ως γραφή χρησιμοποιεί το σλαβικό κυριλλικό αλφάβητο και δεν έχει καμία σχέση με την Ελληνική γλώσσα, την κουλτούρα και την κληρονομιά του αρχαίου Μακεδονικού κράτους (άρθρο 7 παρ.4 της Συμφωνίας). Την αυτήν προσέγγιση ακολουθεί και η «Λευκή Βίβλος» της Βουλγαρίας (Φεβρουάριος 2021) στην οποία αναφέρεται ότι από το σύνολο των λέξεων της «μακεδονικής» ονομαζόμενης διαλέκτου, το 90% είναι βουλγαρικής προέλευσης (!!).

Στις 17 Ιουν. 2018, υπεγράφη η Συμφωνία των Πρεσπών η οποία, στο άρθρο 1(3)(γ), προβλέπει ότι η επίσημη γλώσσα της «Βορείου Μακεδονίας» θα είναι η «Μακεδονική», όπως αναγνωρίστηκε από την Τρίτη Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την τυποποίηση των Γεωγραφικών Ονομάτων (Αθήνα 1977). Εδώ, όμως, πρόκειται για μια καθαρή γλωσσική απάτη. Διότι η εν λόγω Διάσκεψη ήταν αυστηρά τεχνικού χαρακτήρα, με αποκλειστικό έργο την δια μεταγραμματισμού (transliteration) τυποποίηση (standardization) των γεωγραφικών ονομάτων των χωρών που δεν χρησιμοποιούσαν λατινικό αλφάβητο και σε καμία περίπτωση δεν συνιστούσε επίσημη αναγνώριση οιασδήποτε γλώσσας, Συνεπώς, η δια της Συμφωνίας των Πρεσπών αναγνώριση της «Μακεδονικής» είναι τυπικά και ουσιαστικά ανυπόστατη.

Επανερχόμενοι στο θέμα του ΚΜΓ, διαπιστώνουμε από την ιστοσελίδα του (www.makedonski.gr) ότι πίσω από το εγκριθέν Καταστατικό του ενεργεί η σκοπιανή προπαγάνδα η οποία κατευθύνει τα μέλη του προς επίτευξη των σκοπών του με πρώτο και κύριο την διαδικτυακή διδασκαλία και διάδοση της «Μακεδονικής», έως ότου αυτή αναγνωρισθεί επισήμως από την ελληνική κυβέρνηση ως «μειονοτική». Στα πλαίσια επιτυχίας αυτού του στόχου, η πρόβλεψη στο Καταστατικό περί εισαγωγής της «Μακεδονικής» ως προαιρετικού μαθήματος στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση και την ίδρυση παιδαγωγικών τμημάτων στα πανεπιστήμιά μας, θα γίνει ο «δούρειος ίππος» που θα επιτρέψει στα αλυτρωτικά στοιχεία που ουδόλως έχουν απαλειφθεί από τα σκοπιανά γραπτά (σχολικά βιβλία, χάρτες, συγγράμματα κ.λπ.) και την προφορική τους παράδοση, να επηρεάσουν υπέρ των θέσεων των Σκοπιανών τις ιδέες και φρόνημα της νεολαίας μας και του Ελληνικού Λαού, ευρύτερα. Αυτοί οι «επεκτατικοί» γλωσσικοί σχεδιασμοί των Σκοπιανών στην Ελλάδα, εκτός του ότι είναι εκ του πονηρού, συνιστούν και κατάφωρη παραβίαση

της Συνθήκης των Πρεσπών η οποία, ως ελέχθη, προβλέπει την «Μακεδονική» εξ ορισμού και κατά λογική ερμηνεία να ομιλείται και να γράφεται αποκλειστικά από τους πολίτες της «Βόρειας Μακεδονίας» και μόνο εντός των γεωγραφικών ορίων αυτής. Τούτέστιν δεν μπορούν να εφαρμοσθούν σε καμία άλλη χώρα, πολύ δε περισσότερο στην Ελλάδα με την οποίαν υπάρχουν ιδεολογικές διαφορές τις οποίες υποτίθεται ότι τείνει να εξαλείψει η Συμφωνία των Πρεσπών.

Εφαπτόμενο για τους Σκοπιανούς το Καταστατικό του ΚΜΓ, θα τους δώσει την ευκαιρία να επαναφέρουν το ζήτημα της (ανύπαρκτης) **μειονότητας των «Μακεντόνιτες»**, πληθυσμιακών, δηλαδή, ομάδων σλαβογενών Ελλήνων υπηκόων των παραμεθορίων περιοχών της Μακεδονίας, ιδίως της Δυτικής, οι οποίοι, στο σλαβικό ιδίωμα που ομιλούν ως δεύτερη γλώσσα, έχουν δώσει τον αυθαίρετο χαρακτηρισμό «Μακεδονική», ισχυρίζονται ότι αποτελούν «μακεδονική μειονότητα» και είναι συσπειρωμένοι περί το γνωστό «Ουράνιο τόξο», ένα ελληνικό κόμμα με έδρα την Φλώρινα και μηδενικό εκλογικό ποσοστό ψήφων. Μνηστέον ότι στην Ελλάδα σήμερα η μόνη μειονότητα που αναγνωρίζεται, βάσει της Συνθήκης της Λωζάννης 1923, είναι η μουσουλμανική (θρησκευτική) στη Θράκη. Η Τουρκική γλώσσα που ομιλούν τα μέλη της αντιμετωπίζεται από το Ελληνικό κράτος ως ισότιμη με την Ελληνική στα μειονοτικά σχολεία της περιοχής. Αλλά και με το θέμα των Μακεντόνιτες παρουσιάζεται πάλι παραβίαση της Συνθήκης των Πρεσπών, αφού το άρθρο 1 παρ.3β αυτής μόνο στους κατοίκους του κράτους της Βόρειας Μακεδονίας επιτρέπει να έχουν ιθαγένεια «Μακεδονική / πολίτης Βόρειας Μακεδονίας». Συνεπώς οι Μακεντόνιτες που ζουν στην Ελλάδα θεσμικά δεν νομιμοποιούνται να έχουν διπλή ιθαγένεια και δεν μπορούν να θεωρούνται μειονοτικοί απλά διότι αυτοαποκαλούνται «εθνικοί Μακεδόνες».

Παρενθετικά διευκρινίζεται ότι οι «Μακεντόνιτες» δεν θα πρέπει να συγχέονται με τους «γραικομάνους», αγνής ελληνικής συνείδησης σλαβόφωνους και βλαχόφωνους πληθυσμούς των ακριτικών περιοχών της Βορ. Ελλάδος, οι οποίοι, πιστοί στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και πλήρεις αγάπης προς την Ελλάδα, προσέφεραν πάρα πολλά – και την ζωή τους ακόμη – κατά τον ένοπλο Μακεδονικό Αγώνα 1904 – 1908. Χαρακτηριστικά ονόματα αναφέρονται του καπετάν Κώττα (Κων/νου Χρήστου) από το χωριό Ρούλια, σημερινό «Κώττας», της Φλώρινας, που απαγχονίστηκε από τους Τούρκους στις 27 Σεπτ. 1905 στο Μοναστήρι (Βίτολα), του Καπετάν Μητρούση (Δημ. Γκογκολάκη) από το Χόμοδο Σερρών, σημερινό «Μητρούση», που έπεσε το 1907 στις Σέρρες πολεμώντας κατά των Οθωμανών, του Βαγγέλη Στρεμπενιώτη (Ευαγγέλου Νάτση ή Γεωργίου) από το χωριό Στρέμπινο (σημερινό Ασπρώγεια) Φλώρινας, που δολοφονήθηκε στις 12 Μαΐου 1904 όταν έπεσε σε ενέδρα των Τούρκων στην θέση «Αετός» πλησίον του Αμύνταιου (Σόροβιτς) και πλήθους άλλων.

Περαιτέρω, η «τεχνική» του Καταστατικού παρέχει δυνατότητες στους Σκοπιανούς να υποστηρίξουν με ψευδή, κατά την συνήθη τακτική τους, επιχειρήματα, την αυτοδιάθεση και διεύρυνση της «Μακεδονικής», προβαίνοντας

σε γλωσσικές και πολιτιστικές καταγγελίες και μεθοδεύσεις σε διεθνές επίπεδο (ΟΗΕ, Συμβούλιο της Ευρώπης, Ευρωκοινοβούλιο, ΟΑΣΕ κ.λπ.), περί δήθεν παραβίασεως γλωσσικών δικαιωμάτων από την Χώρας μας. Παράλληλα, με πρόσχημα την προστασία, κατά τις διεθνείς διατάξεις, όσων διδάσκουν και ομιλούν την «Μακεδονική» εκτός των εδαφικών ορίων της ΒΜ, θα απαιτήσουν την ψηφιακή τεκμηρίωση και χρήση των παραδοσιακών ονοματεπωνύμων τους και την επαναφορά στους χάρτες και τον προφορικό λόγο της ονοματολογίας στη σλαβομακεδονική διάλεκτο των τοπωνυμιών που σταδιακά αντικαταστάθηκαν με ελληνικά ονόματα, μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους (1912-1913). Ως ευνόητο, τυχόν υλοποίηση των ως άνω ενεργειών των Σκοπιανών, θα προκαλέσει αλλοίωση της δημογραφικής σύνθεσης του πληθυσμού της Μακεδονίας που θα πυροδοτήσει την αντίδραση των τοπικών πληθυσμών και όχι μόνο αυτών, με αποτέλεσμα την πρόκληση ταραχών και νέου διχασμού μεταξύ των Ελλήνων, κατάσταση που διακαώς επιθυμούν οι ακραίοι των Σκοπίων.

Το ΚΜΓ, ασφαλώς, σε περίπτωση που θα ευδοκιμήσει στην Ελλάδα, δεν θα δράσει μεμονωμένα. Στο μεν εξωτερικό αναμένεται να συνεργασθεί με παρακυβερνητικούς κύκλους ή ακόμη και πολιτικά κόμματα της ΒΜ ή άλλων κρατών, στο δε εσωτερικό και με άλλες φιλοσκοπιανές δομές, όπως ο «Σύλλογος Αδελφότητας Ντόπιων Σερραίων – ΜΕΘΟΔΙΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΛΛΟΣ» με έδρα την Ηράκλεια Σερρών και η ΑΜΚΕ «Κρστε Μισιρκόβ», με έδρα την Αριδαία, που είχε ανακοινώσει την διαδικτυακή εκμάθηση της «Μακεδονικής», αλλά ατύχησε ελλείψει... ενδιαφερομένων. Μελλοντική συνεργασία, λόγω πολιτικής συνάφειας, με το Τουρκικό Προξενείο Ξάνθης, όχι μόνο δεν πρέπει να αποκλείεται αλλά και να παρακολουθείται στενά. Αν, κατά συνέπεια, η Ελληνική Πολιτεία, ολιγωρήσει και αφήσει ανεξέλεγκτες αυτές τις οργανώσεις, δεν αποκλείεται κάποτε να αντιμετωπίσει εκδοχή αυτονομησης της Μακεδονίας και μετατροπή της σε ευρωπαϊκό προτεκτοράτο. Και, αν ο σεβαστός αναγνώστης θεωρεί αυτά τα σενάρια ως απίθανα να συμβούν, ευγενώς τον προ(σ)καλώ να αναλογισθεί τι απωλέσαμε «εν μια νυκτί» ως Έθνος με την απαράδεκτη Συμφωνία των Πρεσπών.

Απορία σε κάθε σώφρονα Έλληνα προκαλεί η δικανική σκέψη του δικαστικού λειτουργού της Φλώρινας ο οποίος εξέδωσε την Απόφαση έγκρισης του Καταστατικού του ΚΜΓ, που αποδέχθηκε την κατά γράμμα ερμηνεία της Συμφωνίας των Πρεσπών, χωρίς να αντιληφθεί (ή να λάβει υπόψη) τους κρύφτους και δόλιους σκοπούς του Καταστατικού και την καταστρατήγηση διατάξεων της Συμφωνίας, όπως εκείνης του άρθρου 4 παρ. 2 που ορίζει ότι έκαστο Μέρος δεσμεύεται να μην προβαίνει σε οιοσδήποτε αλυτρωτικές πράξεις που δρουν προς το συμφέρον του και εις βάρος του άλλου Μέρους και εκείνης του άρθρου 6 παρ. 2(β) που προβλέπει ότι, αν μια ιδιωτική οντότητα εμπλακεί σε πράξεις βίας, μίσους, εχθρότητας στο έδαφος ενός Μέρους υπέρ του δευτέρου Μέρους, τότε το πρώτο Μέρος, δικαιούται να λάβει όλα τα απαραίτητα (κατασταλτικά) μέτρα που του παρέχει ο Νόμος. Κάλιστα θα μπορούσε να ληφθεί υπόψη και το δικαστικό προηγούμενο της από 9 Αυγ. 1990 Απόφασης του Πρωτοδικείου της Φλώρινας που απέρριψε Αίτημα περί λει-

τουργίας μη κερδοσκοπικού σωματείου υπό την ονομασία «Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού» με αιτιολογικό ότι «πραγματικός σκοπός του συλλόγου ήταν η επιδίωξη καλλιέργειας εντυπώσεων περί υπάρξεως μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, πράγμα το οποίο αντέβαινε το εθνικό συμφέρον αυτής και εντεύθεν ευθέως τον νόμο». Στο αυτό πνεύμα, μάλιστα, κινήθηκε και η Απόφαση του Εφετείου Θεσ/νίκης επί της ίδιας υπόθεσης με το συμπέρασμα: «Ο μακροπρόθεσμος σκοπός της (τότε) Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας ήταν η επανίδρυση σλαβομακεδονικού κράτους με πρόσβαση στο Αιγαίο. Ένα από τα μέσα για να επιτύχει ήταν να «στρατολογήσει» με διάφορους τρόπους δίγλωσσους Έλληνες από την Μακεδονία της Ελλάδος». Βέβαια την εποχή αυτών των εν λόγω Αποφάσεων δεν υπήρχε η Συμφωνία των Πρεσπών, αλλά η αντίληψη ότι στην πράξη οι στόχοι των Σκοπιανών άλλαξαν εξαιτίας της Συμφωνίας (δέον όπως) θεωρείται εσφαλμένη. Απλά έγιναν περισσότερο νομιμοφανείς.

Η έγκριση του Καταστατικού του ΚΜΓ αποτελεί την σοβαρότερη μέχρι σήμερα παράβαση από το Δεύτερο Μέρος (ΒΜ) της Συμφωνίας των Πρεσπών και το μέλλον προοιωνίζει τα χειρότερα. Αναφορικά με την δυνατότητα Καταγγελίας της, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των άρθρων 20 παρ 9 (α) και 19, δεν επιτρέπεται από κανένα Μέρος. Προβλέπονται μόνο διαδικασίες ειρηνικής επίλυσης των διαφορών είτε με διμερείς διαπραγματεύσεις υπό την αιγίδα του ΟΗΕ είτε με παραπομπή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης δια συνυποσχετικού ή μονομερώς. Αντίθετα, από διεθνούς δικαιοσύνης πλευράς, αν η ΒΜ εξακολουθήσει να παραβιάζει ουσιώδεις διατάξεις της Συμφωνίας των Πρεσπών, η Ελλάδα νομιμοποιείται να την καταγγείλει μονομερώς κατά τις διατάξεις του άρθρου 60 της πολυμερούς Σύμβασης της Βιέννης του 1969 «περί του Δικαίου των Συνθηκών» που έχει υπογραφεί και κυρωθεί από αμφότερα τα Μέρη, και να ζητήσει την λήξη ή αναστολή της, μερική ή ολική. Πάντως, μέχρι σήμερα, καμία Ελληνική κυβέρνηση δεν έχει επιδείξει την απαραίτητη πολιτική βούληση για να προβεί σε Καταγγελίες. Αυτό που προέχει στην παρούσα συγκυρία είναι η Ελληνική Δικαιοσύνη με τα διατιθέμενα ένδικα μέσα που διαθέτει να ανακόψει την επίμαχη Απόφαση του Πρωτοδικείου της Φλώρινας, προτού παράγει τα επαχθή αποτελέσματα. Ευτυχώς, ήδη φυσικά πρόσωπα και πατριωτικά σωματεία κινούνται προς την ακύρωσή της, πάντοτε με ορόσημο το εθνικό και κοινωνικό συμφέρον.